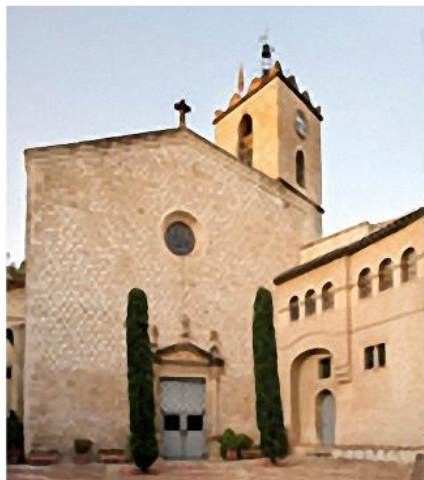

FULL INFORMATIU **PARRÒQUIA dels SANTS** **Just i Pastor**

Sant Just Desvern, 20 d'Octubre de 2019. N° 38

TEMPS DE LA CREACIÓ (VII)

Seguim com els diumenges anteriors, el camí que ens proposa “Justícia i Pau”, tal com el papa Francesc ens ha suggerit, perquè prestem l'atenció que es mereix la conservació de la naturalesa i les persones que la compartim, i que sembla que oblidem perquè la natura ens està avisant que la maltractem i els problemes socials ens posen amb evidència que les diferents societats humanes no són col·lectius de justícia, d'honradesa, d'estimació, d'ajuda als qui ho passen malament, de respecte per la persona, de guerres, de desordres socials i sí de mentalitat de lluitar pel TENIR, oblidant el més important com a persones, que és el SER.

“De manera constant, Jesús suscitava en els deixebles, i ara en nosaltres, una confiança segura de ser escoltats per Déu Pare en la pregària, en el ben entès, però, que pregar no és dir a Déu què és el que ell ha de fer. Pregar, és més aviat, obrir-se a les esperes de Déu. Sabem prou bé que en la pregària cal començar per creure: Pregar és posar-se en les mans d'aquell que ens estima del tot, mirar el món amb els seus ulls i esperar contra tota esperança. L'Evangeli ens presenta avui una pregunta definitiva: Quin lloc ocupa la pregària en la nostra vida?

No és fàcil parlar de la pregària en un món com el nostre, malmenat sobretot pel materialisme egoista.

Són molts els qui pregunten: Vols dir que es farà realitat el món nou que demana la fraternitat universal proposada per Jesús?

Ens cal seguir buscant Déu, però ens cal, també, seguir obrint les portes del cor i no fer el sord a cap petició d'ajuda que ens arribi. Sols el qui cerca Déu, donant la mà als més febles, ja l'està trobant.

Tenim prou clar que el que compta per Déu és la nostra insatisfacció d'orants, el nostre desig de millorar la pregària, de fer-la cada vegada més semblant al continu estat d'esperit amb que Jesús vivia damunt la terra? Estem segurs que Déu escolta sempre, el qui diu: Senyor, tingueu pietat?

Que per la nostra veu us cantin, Senyor, totes les criatures: el sol, la llum i els estels del firmament, la terra amb les muntanyes i les valls, els rius, els mars, els arbres i les flors, tot el que vola i neda i es mou pel món”.

ECO PARROQUIA

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Lc 18,1-8

La parábola de la viuda y el juez sin escrúpulos es, como tantos otros, un relato abierto que puede suscitar en los oyentes diferentes resonancias. Según Lucas, es una llamada a orar sin desanimarse, pero es también una invitación a confiar que Dios hará justicia a quienes le gritan día y noche. ¿Qué resonancia puede tener hoy en nosotros este relato dramático que nos recuerda a tantas víctimas abandonadas injustamente a su suerte?

En la tradición bíblica la viuda es símbolo por excelencia de la persona que vive sola y desamparada. Esta mujer no tiene marido ni hijos que la defiendan. No cuenta con apoyos ni recomendaciones. Sólo tiene adversarios que abusan de ella, y un juez sin religión ni conciencia al que no le importa el sufrimiento de nadie.

Lo que pide la mujer no es un capricho. Sólo reclama justicia. Ésta es su protesta repetida con firmeza ante el juez: «Hazme justicia». Su petición es la de todos los oprimidos injustamente. Un grito que está en la línea de lo que decía Jesús a los suyos: "Buscad el reino de Dios y su justicia".

Es cierto que Dios tiene la última palabra y hará justicia a quienes le gritan día y noche. Ésta es la esperanza que ha encendido en nosotros Cristo, resucitado por el Padre de una muerte injusta. Pero, mientras llega esa hora, el clamor de quienes viven gritando sin que nadie escuche su grito, no cesa.

Para una gran mayoría de la humanidad la vida es una interminable noche de espera. Las religiones predicán salvación. El cristianismo proclama la victoria del Amor de Dios encarnado en Jesús crucificado. Mientras tanto, millones de seres humanos sólo experimentan la dureza de sus hermanos y el silencio de Dios. Y, muchas veces, somos los mismos creyentes quienes ocultamos su rostro de Padre velándolo con nuestro egoísmo religioso.

¿Por qué nuestra comunicación con Dios no nos hace escuchar por fin el clamor de los que sufren injustamente y nos gritan de mil formas: "Hacednos justicia"? Si, al orar, nos encontramos de verdad con Dios, ¿cómo no somos capaces de escuchar con más fuerza las exigencias de justicia que llegan hasta su corazón de Padre?

La parábola nos interpela a todos los creyentes. ¿Seguiremos alimentando nuestras devociones privadas olvidando a quienes viven sufriendo? ¿Continuaremos orando a Dios para ponerlo al servicio de nuestros intereses, sin que nos importen mucho las injusticias que hay en el mundo? ¿Y si orar fuese precisamente olvidarnos de nosotros y buscar con Dios un mundo más justo para todos?

José-Antonio Pagola

INTENCIONS DE MISSA I DIES DE LA SETMANA

DISSABTE:19	19h.	Teresa Gallego Dato; Antonio, Eugenio i Manuel Jiménez.
DIUMENGE:20	11h. 13h.	Misa Extremeña. Demesio Muriano
DISSABTE: 26	19h.	
DIUMENGE: 27	11h. 13h.	Manuel Montfort

ESPAI DE PREGÀRIA

DILLUNS: dia 21, a les 19'30h. Com cada mes, farem una estona de pregària fins a les 20h. És una pregària guiada amb texts, música i silenci per reflexionar.

REUNIONS

El dimarts 22 a les 20'30, grup de "Justícia i Pau"

MATRIMONIS

Aquest dissabte han celebrat el sacrament del matrimoni: Miquel Esclarin García i Maria-Eugenia Fernández Casale. Que visquin en l'amor més sincer.

CONDOLENÇA

La donem als familiars d'En Josep Puigvert Aigé. I al difunt, que gaudeixi de la vida eterna.

AVUI DIUMENGE COL-LECTA PER AL DOMUND

